

## Rechtbank van koophandel te Antwerpen, vonnis van 2 juli 2015

*Internationale betekening – Artikel 40 Ger. W. niet van toepassing – Betekeningsverordening – Wijze van betekening – Laattijdige betekening – Geen nietige dagvaarding – Internationale bevoegdheid – Brussel Ibis Verordening – Kortgeding – Artikel 35 Brussel Ibis Verordening – Erkenning voorlopige en bewarende maatregelen van andere rechter dan de bodemrechter – Bevoegdheid in verzekeringszaken – Contractuele aansprakelijkheid – Rechtstreekse vordering tegen verzekeraar – Duits recht – Rome II Verordening niet van toepassing – Rome I Verordening – Artikel 12.1 b) Rome I Verordening – Lex contractus – Arrest Van Uden*

*Signification internationale – Pas d'application article 40 C. jud. – Règlement signification – Méthode de signification – Signification tardive – Pas de nullité de la citation – Compétence internationale – Règlement Bruxelles Ibis – Action en référé – Article 35 Règlement Bruxelles Ibis – Reconnaissance mesures provisoires et conservatoires d'un autre juge que le juge du fond – Compétence en matière d'assurance – Responsabilité contractuelle – Action directe contre l'assureur – Droit allemand – Règlement Rome II inapplicable – Règlement Rome I – Article 12, par. 1 b) Règlement Rome I – Lex contractus – Jurisprudence Van Uden*

**N. B. I. BVBA**, met zetel te [...], (RPR) [...];

aanleggende partij, vertegenwoordigd door meester BRODZINSKI en meester GEELLEN, advocaten te 3500 HASSELT, GOUVERNEUR ROPPESSINGEL 131;

tegen:

**AG H. I. V.**, verzekeringsmaatschappij naar Duits Recht, met zetel te [...] (*DUITSLAND*), [...];

eerste verwerende partij,

**AKTIENGESELLSCHAFT W. P. V.**, verzekeringsmaatschappij naar Duits Recht, met zetel te [...] (*DUITSLAND*), [...];

tweede verwerende partij,

Verwerende partijen vertegenwoordigd door meester GEUKENS LUDO, advocaat te 3700 TONGEREN, Moerenstraat 1 en meester SCHUBERT GERALD, advocaat te 1040 BRUSSEL 4, BOULEVARD LOUIS SCHMIDT 60;

volgt de beschikking:



## 1. Procedure

Bij beschikking gewezen op 30 april 2015 heeft de afdelingsvoorzitter van de rechtbank de dagvaardingstermijnen verkort;

De dagvaarding werd betekend op 5 mei 2015 door toezending aan de ontvangende instanties in Duitsland;

Partijen legden conclusies en stukken neer.

De zaak werd behandeld op de zitting van 12 juni 2015.

## 2. Feiten en voorgaanden

1. N. B. I. is een vennootschap die is opgericht met het oog op de uitbating van een biogascentrale gelegen te [...] aan de industriële site van de S. G. De centrale wekt groene elektriciteit op uit de vergisting van biomassa. Het is de bedoeling de opgewekte elektriciteit ter beschikking te stellen van de fabrieken van de S. G. De overblijvende elektriciteit zou geïnjecteerd worden in het elektriciteitsnet.

Om de biogasinstallatie te bouwen heeft N. B. I. op 3 mei 2013 een overeenkomst gesloten met de Duitse firma GmbH W. B. (hierna “W.” genoemd). Op 27 oktober 2014 begonnen partijen met het proefdraaien van de installatie met het oog op de oplevering ervan. De proefperiode zou minimaal één maand duren en verlengd worden indien het doelvermogen niet bereikt werd.

Vermeldenswaard is dat de aannemingsovereenkomst een arbitragebeding bevat dat de bevoegdheid toekent aan een Zwitserse arbitrage-instantie om van eventuele geschillen kennis te nemen. Partijen hebben gekozen voor de toepassing van het Belgisch recht maar met uitsluiting van de Belgische conflictenregels (“*excluding its conflict of law provisions*”).

2. Op 11 november 2014 deed zich een schadegeval voor waarbij één van de enorme vergistingstanks volledig is losgekomen en de daarin aanwezige biomassa zich over het terrein en de naburig gelegen terreinen heeft verspreid.

Volgens N. B. I. zou het schadegeval een gigantische schade hebben veroorzaakt.

N. B. I. is voor haar eventuele aansprakelijkheid t.o.v. derden verzekerd bij NV A. B. Tevens heeft zij bij A. E. een ABR verzekering afgesloten die eigen schade dekt.

Het was op initiatief van A. B. dat de rechtbank ir. W. Nieman als gerechtsdeskundige heeft aangesteld, eerst op eenzijdig verzoekschrift, later bevestigd via tegensprekelijke procedure in kortgeding.

Inmiddels heeft de gerechtsdeskundige zijn definitieve besluiten opgesteld aangaande de technische aansprakelijkheid. Volgens hem is W. uitsluitend aansprakelijk voor het falen van de biogasinstallatie: “*het incident van 11 november 14 is uitsluitend een gevolg van het*



*concept en constructiewijze van de installatie*”. Thans is de gerechtsdeskundige bezig met het luik van de schadebegroting.

3. W. weigerde echter over te gaan tot herstelling van de vergistingstank zodat N. B. I. genoodzaakt was een nieuwe procedure in te leiden dit maal om de gedwongen uitvoering van de herstellingswerken te bekomen, procedure gekend onder rolnummer C/15/13. In de loop van die procedure heeft N. B. I. haar vordering uitgebreid en vorderde zij vanwege W. ook de betaling van een provisie van 500.000,00 euro.

Bij beschikking van 3 juni 2015 heeft de rechtbank W. veroordeeld tot gedwongen uitvoering van de herstellingswerken binnen een periode van 16 weken, termijn aan te vangen 6 werkdagen na de betekening van de beschikking. Voor wat de toekenning van een provisie op de vergoeding van de schade betreft, heeft de rechtbank beslist de behandeling in voortzetting te stellen. Zij heeft N. B. I. verzocht duidelijkheid te verstrekken over de betalingen die zij reeds van haar verzekeraars A. B. en A. E. had ontvangen. De rechtbank wenste ook de voortgang van de herstellingswerken af te wachten.

4. Gelijktijdig met voormelde procedure C/15/13 heeft N. B. I. huidige procedure in kortgeding ingeleid houdende rechtstreekse vordering tegen de beide Duitse verzekeringsmaatschappijen van W.

W. heeft bij de verzekeringsmaatschappij H. I. V. AG (hierna “H. I.” genoemd) een verzekeringspolis afgesloten onder de referte 31103412 01030 113 4045000 tot verzekering van haar bedrijfsaansprakelijkheid (stuk 27 N. B. I.).

Bij W. P. V. AG (hierna “W. P.” genoemd) heeft W. nog een tweede polis afgesloten ter dekking van het montagerisico. Deze polis is afgesloten onder de polis S 90261736/4730 (stuk 28 N. B. I.).

Beide polissen voorzien in de toepassing van het Duits recht.

Ook van de beide Duitse verzekeringsmaatschappijen (hierna samen “H. I. & W. P.” genoemd) wenst N. B. I. thans de betaling van een provisie te bekomen van 500.000,00 euro.

5. Op procedureel vlak vermeldt de rechtbank dat deze procedure werd ingeleid nadat de afdelingsvoorzitter van de rechtbank bij beschikking van 30 april 2015 verlof had verleend om te mogen dagvaarden met verkorting van termijnen, meer bepaald voor de zitting van 8 mei 2015 mits er betekend werd uiterlijk op 5 mei 2015 om 17u00.

Volgens N. B. I. heeft deze dagvaarding rechtsgeldig en overeenkomstig de bepalingen van de beschikking plaatsgevonden op 5 mei 2015 via kennisgeving aan het Amtsgericht Münster en het Amtsgericht Hannover.

Op de zitting van 8 mei 2015 werden H. I. & W. P. vertegenwoordigd door Mr. Ludo Geukens loco Mr. Gerald Schubert.

Bij beschikking van 8 mei 2015 werden de conclusietermijnen bepaald en werd het dossier voor behandeling vastgesteld op de zitting van 29 mei 2015, afdeling Hasselt.



Op de zitting van 29 mei 2015 werden dan nieuwe besluytermijnen afgesproken en werd de zaak voor behandeling gesteld op de zitting van 12 juni 2015.

6. H. I. & W. P. besluiten tot de nietigheid van de dagvaarding, de onontvankelijkheid van de vordering, minstens de ongegrondheid van de vordering.

Zij houden in essentie voor dat:

- de dagvaarding niet tijdig betekend werd en daarom nietig is. H. I. & W. P. zouden slechts eind mei de betekeningen daadwerkelijk hebben ontvangen;
- de termijn die de voorzitter heeft toegestaan tussen de dagvaarding en de inleidingszitting absoluut onvoldoende is om de nodige praktische regelingen te stellen en om een correct verweer te voeren zodat hun rechten van verdediging manifest werden geschonden;
- deze rechtbank niet ‘bevoegd’ is om kennis te nemen van de vordering en H. I. & W. P. op basis van de polissen enkel in Duitsland kunnen worden gedagvaard;
- het Duits recht in casu van toepassing is en dit recht geen rechtstreekse vordering aan de benadeelde toekent;
- W. P. uitdrukkelijk haar gehoudenheid betwist;
- N. B. I. inmiddels van haar eigen verzekeraars H. I. en A. B. omvangrijke betalingen heeft ontvangen zodat er helemaal geen urgentie meer bestaat en er geen gevaar bestaat dat N. B. I. op korte termijn haar financiële verplichtingen niet meer zou kunnen voldoen.

Het standpunt van N. B. I. komt hierna aan bod.

### **3. Het voorwerp van de vordering**

7. De vordering van N. B. I. strekt ertoe H. I. & W. P. hoofdelijk, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling van een provisionele vergoeding van € 500.000,00.

### **4. Beoordeling**

8. De rechtbank dient zich eerst uit te spreken over de beweerde nietigheid van de dagvaarding om te weten of zij rechtsgeldig gevat werd, om nadien na te gaan of zij over de vereiste internationale rechtsmacht beschikt om over de vordering te oordelen. Pas nadien kan de vordering ten gronde worden beoordeeld.



## Wat de nietigheid van de dagvaarding betreft

9. H. I. & W. P. hebben in hun eerste besluiten voor ieder ander verweer de nietigheid van de dagvaarding opgeworpen, dit omdat de betekening van de dagvaarding aan partijen niet had plaatsgevonden vóór aanvang van de door de voorzitter verkorte minimum wachttermijn.

De verwerende partijen blijken inderdaad slechts geruime tijd ná de inleidingszitting van 8 mei 2015 het betekeningsexploot van de Duitse betekenginsinstanties te hebben ontvangen.

Ten onrechte steunt N. B. I. zich op artikel 40 Ger. W. om voor te houden dat de betekening tijdig heeft plaatsgevonden, nu de akte vóór aanvang van de wachttermijn aan de Duitse postdiensten werd aangeboden. Artikel 40 Ger. W. geldt immers onder voorbehoud van afwijkende regelingen in internationale verdragen en in casu is de Betekenings-Verord. van toepassing (Verordening (EG) Nr. 1393/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2007 inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken).

Deze verordening schrijft de wijzen voor waarop betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken binnen de EU moet plaatsvinden.

Artikel 7 Betekenings-Verord. verplicht de ontvangende instantie om er voor te zorgen dat de betekening of kennisgeving uiterlijk binnen de maand plaatsvindt.

Het is duidelijk dat de loutere ontvangst van de stukken door de ontvangende instantie onder de Betekenings-Verord. geen geldige betekening vormt. De ontvangende instantie diende nog over te gaan tot betekening overeenkomstig haar eigen nationaal recht.

N. B. I. weidt uitgebreid uit over de toepassing van artikel 9.2 Betekenings-Verord. dat de situatie voorziet van een vervaltermijn, om dan tot de toepassing van het Belgisch recht te besluiten, meer bepaald artikel 40 Ger.W.

Artikel 9 Betekenings-Verord. is in casu evenwel niet dienstig omdat dit artikel enkel betrekking heeft op de bepaling van de datum van de betekening. Maar alvorens een eventuele discussie over de betekeningsdatum te beslechten, dient eerst vast te staan dat de akte effectief werd betekend/ter hand gesteld overeenkomstig artikel 7 Betekenings-Verord., hetgeen hier niet het geval is.

Ten overvloede: N. B. I. verwijst ten onrechte naar de toepassing van artikel 9.2 Betekenings-Verord. nu wij hier niet te maken hebben met een vervaltermijn, zoals een verjaringstermijn, maar wel met een wachttermijn waarop artikel 9.1 van toepassing is. Het feit dat in casu de vervaltermijn door de rechtbank werd verkort, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

N. B. I. had dan ook de nodige voorzieningen moeten nemen opdat de betekening, ook in geval van ingekorte dagvaardingstermijnen, tijdig had kunnen plaatsvinden (zie I. BAMBUST, “De betekening over de grenzen heen: streven naar rechtszekerheid tussen fictie en werkelijkheid” in M. PERTEGAS, *Betekenen en uitvoeren over de grenzen heen*, Antwerpen, 2008, 46-47, nr. 132).

Het is duidelijk dat overeenkomstig het toepasselijke Duitse recht de betekening niet tijdig heeft plaatsgevonden.



10. De vraag stelt zich nu of de laattijdigheid van de betekening noodzakelijkerwijze tot de nietigheid van de akte moet leiden.

De Betekenings-Verord. bepaalt niet wat het gevolg is van een dagvaarding die door een ontvangende instantie niet tijdig kon worden betekend. Volgens het H.v.J. dient de nationale rechter voor de oplossing van de problemen inzake het verzuim van de Betekenings-Verord. in beginsel zijn nationaal procesrecht toe te passen maar in die zin dat de volle werking van het gemeenschapsrecht gewaarborgd wordt (H.v.J. 8 november 2005, nr. C-443/03 (Leffler/Berlin Chemie AG), *Jur. H.v.J.* 2005, I, 9611).

Volgens het Belgisch recht dient de nietigheidssanctie wegens een aangeklaagde onregelmatigheid getoetst te worden aan de vereisten van de legitimiteit (artt. 861 en 864 Ger.W.) en het bereiken van het normdoel (art. 867 Ger.W.).

Een exceptie van nietigheid is alleen dan legitiem als het aangeklaagde verzuim of de aangeklaagde onregelmatigheid de procesbelangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt (art. 861 Ger.W.).

11. H. I. & W. P. maken niet aannemelijk dat de laattijdige betekening hun belangen heeft geschaad.

De raadslieden van H. I. & W. P. erkennen dat zij ruim vóór aanvang van de door de rechtbank bepaalde dagvaardingstermijn per email een kopie van de dagvaarding hadden ontvangen. Hoewel op dat ogenblik het mandaat van die raadslieden nog niet vaststond, zijn zij wel verder in de procedure blijven optreden en erkennen zij thans dat zij over het vereiste mandaat beschikken.

Op de inleidingszitting van 8 mei 2015 in afdeling Tongeren is één van de raadslieden van H. I. & W. P. verschenen en verklaarde hij zich akkoord met de verzending van de zaak naar de afdeling Hasselt en met het vaststellen van besluytermijnen. Er bestaat thans discussie of deze verschijning al dan niet onder voorbehoud gebeurde en enkel plaatsvond met het oog op de betwisting van de geldigheid van de dagvaarding en van de internationale rechtsmacht. Maar die discussie doet hier niet ter zake. H. I. & W. P. zijn weldegelijk verschenen en konden hun belangen laten behartigen.

In hun eerste besluiten wierpen H. I. & W. P. onder meer de exceptie van de nietigheid van de dagvaarding op en betwisten zij de internationale rechtsmacht van de rechtbank.

Omdat H. I. & W. P. op de zitting van 29 mei 2015 voorhielden over onvoldoende tijd te hebben beschikt om hun verdediging ook ten gronde te voeren, heeft de rechtbank bij beschikking van 29 mei 2015 aan partijen bijkomende conclusietermijnen toegekend en een nieuwe zittingsdag bepaald op vrijdag 12 juni 2015.

In hun synthesebesluiten hebben verwerende partijen ook uitgebreid standpunt ingenomen over de grond van de zaak.

Dienvolgens staat het vast dat het normdoel weldegelijk bereikt werd nu H. I. & W. P. afdoende tegenspraak hebben kunnen voeren en hun rechten van verdediging niet werden geschonden.



De gedinginleidende dagvaarding dient ook niet nietig te worden verklaard.

#### Wat de internationale rechtsmacht van de rechtbank betreft

12. In casu is de Brussel *Ibis*-Verord. van toepassing (Verordening nr. 1215/2012 van 12 december 2012 van het Europees parlement en de raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (herschikking)) vermits de procedure werd ingeleid na de inwerkingtreding van deze nieuwe verordening dd. 10 januari 2015.

Voor wat de rechterlijke bevoegdheid van de kortgedingrechter betreft bepaalt de Brussel *Ibis*-Verord. in artikel 35 dat de in de wetgeving van een lidstaat vastgestelde voorlopige of bewarende maatregelen bij de gerechten van die staat kunnen worden aangevraagd, zelfs indien een gerecht van een andere lidstaat bevoegd is om van het bodemgeschil kennis te nemen.

Het staat dan ook vast dat de voorzitter van deze rechtbank, optredende in kortgeding, rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering van N. B. I.

13. Op het vlak van de uitvoering van voorlopige en bewarende maatregelen heeft de Brussel *Ibis*-Verord. wel een belangrijk onderscheid ingevoerd door voortaan de rechtstreekse uitvoerbaarheid van beslissingen voorzien in hoofdstuk 111 te beperken tot de voorlopige en bewarende maatregelen die zijn gelast door een gerecht dat ook bevoegd is om van het bodemgeschil kennis te nemen (zie art. 2.a), al. 2 Brussel *Ibis*-Verord.).

Voor de uitvoering in Duitsland van de voorlopige en bewarende maatregelen die deze rechtbank eventueel zou bevelen is het dienvolgens wel van belang om te weten of deze rechtbank ook over internationale rechtsmacht beschikt om kennis te nemen van het eventuele bodemgeschil.

De rechtbank wijst er in dit verband ook op dat N. B. I., alvorens zij tot uitvoering van een beslissing van deze rechtbank in Duitsland kan overgaan, eerst het in de Brussel *Ibis*-Verord. voorziene certificaat moet aanvragen. En op dit certificaat moet de rechtbank in rubriek 4.6.2.2. uitdrukkelijk aangeven of zij ook bevoegd is om van het bodemgeschil kennis te nemen.

Vermits het de gewoonte is dat het invullen en het uitreiken van deze certificaten aan de griffie wordt overgelaten of mogelijk aan een magistraat die de beslissing niet zelf heeft gewezen, is het aangewezen dat over deze niet voor de hand liggend rechtsvraag (over de bevoegdheid ten gronde) nu reeds uitspraak wordt gedaan.

14. Voor de bepaling van de rechterlijke bevoegdheid om van het bodemgeschil kennis te nemen dient toepassing te worden gemaakt van de artikelen vervat in afdeling 3 Brussel *Ibis*-Verord., ‘bevoegdheid in verzekeringszaken’.

In casu betreft de betwisting tussen partijen de rechtstreekse vordering van een benadeelde contractant tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar van haar mede-contractant.



Artikel 13 lid 2 Brussel *Ibis*-Verord. voorziet in een openstelling van de in de artikelen 10, 11 en 12 bevoegde fora naar de eiser van een rechtstreekse vordering voor zover een rechtstreekse vordering mogelijk is volgens het toepasselijke nationaal recht.

Dus moet er eerst aan de hand van de bepaling van het toepasselijke recht worden nagegaan 'of de rechtstreekse vordering mogelijk is'.

Daar waar het Belgisch recht wel een rechtstreekse vordering aan de benadeelde tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar toekent (art. 150 van de Wet betreffende de Verzekeringen), is dit niet het geval onder het Duits recht (behoudens inzake verkeerszaken).

Niet verwonderlijk besluit N. B. I. tot de toepassing van het Belgische recht, daar waar volgens H. I. & W. P. het Duitse recht van toepassing is.

In tegenstelling tot wat N. B. I. voorhoudt is er in casu geen plaats voor de rechtstreekse toepassing van de Belgische verwijzingsregels, meer bepaald artikel 106 WIPR.

Vooreerst is het zo dat de partijen in de aannemingsovereenkomst deze verwijzingsregels uitdrukkelijk hebben uitgesloten.

Bovendien hebben de internationale instrumenten, in casu de Europese IPR verordeningen, sowieso voorrang op de interne regels van het nationale recht van de rechter die gevat is.

15. De Rome II-Verord. (Verordening (EG) nr. 864/2007 van Het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen) bevat in artikel 18 een regeling van het toepasselijke recht aangaande de rechtstreekse vordering op de aansprakelijkheidsverzekeraar, maar dit artikel is volgens de rechtbank enkel geroepen om van toepassing te zijn op buitencontractuele schadegevallen. In casu heeft het schadegeval zich echter voorgedaan in de uitvoering van de aannemingsovereenkomst.

16. Volgens de rechtbank is in casu de Rome I-Verord. (Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst) geroepen om uit te maken welk recht van toepassing is op de rechtstreekse vordering van N. B. I.

Deze verordening bevat, i.t.t. de Rome II-Verord., wel geen uitdrukkelijke regeling van het recht van toepassing op een rechtstreekse vordering.

Volgens de rechtbank moet voor de rechtstreekse vordering van N. B. I. aansluiting worden gezocht bij het recht dat van toepassing is op de verzekeringsovereenkomst.

Tussen de uitoefening van de rechtstreekse vordering en de toepassing van de verzekeringspolis bestaat er een onlosmakelijk verband vermits de omvang van de rechtstreekse vordering noodzakelijkerwijze beperkt is tot de rechten die de polis aan de verzekerde toekent.

De rechtstreekse vordering wijkt af van het algemeen beginsel van de relativiteit van de overeenkomsten door aan een derde bij een overeenkomst een eigen en persoonlijk recht toe te kennen dat die persoon uit die overeenkomst put en dat hij uitoefent ten aanzien van de schuldenaar van zijn eigen schuldenaar.





Ten gevolge van de doorbreking van de relativiteit van de overeenkomst komt het gepast voor de belangen van de verzekeraar voor ogen te houden en de *lex contractus* van de verzekeringsovereenkomst ook toe te passen op de rechtstreekse vordering van de benadeelde.

Gelet op de belangrijke verbondenheid tussen de rechtstreekse vordering en de verzekeringspolis kan verwezen worden naar artikel 12.1 b) Rome I-Verord. dat voorziet dat de betwistingen i.v.m. de nakoming van de overeenkomst beheerst worden door de *lex contractus*.

17. Ten onrechte hield N. B. I. tijdens de zitting voor dat in casu toepassing moet worden gemaakt van artikel 9 Rome I-Verord. inzake bepalingen van bijzonder dwingend recht. Het loutere feit dat de bepalingen van de wet betreffende de verzekeringen dd. 4 april 2014 van Belgisch dwingend recht zijn, is onvoldoende om te besluiten dat de Belgische wetgever de intentie had om aan al deze regels ook een bijzonder dwingend karakter te verlenen in de zin van art. 9 Rome I-Verord. De rechtbank is er niet van overtuigd dat de wetgever met de rechtstreekse vordering welbepaalde openbare belangen heeft willen vrijwaren.

Voor zover als nodig stelt de rechtbank vast dat ook artikel 106 WIPR voorziet dat de rechtstreekse vordering kan ingesteld worden indien zij wordt toegekend door het recht toepasselijk op de verzekeringsovereenkomst.

Beide verzekeringspolissen worden beheerst door het Duitse recht. N. B. I. erkent dat in het Duitse recht er geen rechtstreekse vordering bestaat tegen de verzekeraar.

Dienvolgens dient de rechtbank tot het besluit te komen dat zij als kortgedingrechter wel bevoegd is om kennis te nemen van de vordering van N. B. I., maar niet als gerecht dat ten gronde zal moeten oordelen over dezelfde vordering.

#### Wat de gegrondheid van de vordering betreft

18. Vervolgens stelt zich de vraag of de rechtbank überhaupt de door N. B. I. gevorderde maatregel kan toekennen.

Deze vraag is des te prangender nu voorheen is gebleken dat in een procedure ten gronde de gevorderde maatregel niet kan worden bevolen vermits het Duitse recht de rechtstreekse vordering niet kent.

Het is onder de toepassing van de Brussel *Ibis*-Verord. uitgesloten dat aan een partij in kortgeding een vordering zou worden toegekend die zij in de bodemprocedure niet kan bekomen. Anders zou de toepassing van artikel 35 Brussel *Ibis*-Verord. een omzeiling inhouden van de bevoegdheidsregels van deze verordening en misbruik van procedure vormen.

Maar bovendien, zelf in het geval de rechtbank toch tot de toepassing van het Belgisch recht op de vordering had besloten, dan nog blijven zich in casu ernstige bezwaren stellen die de toekenning van de gevraagde maatregel hadden belet.



Volgens de rechtbank voldoet de toekenning van een dergelijke provisie vanwege de Duitse verzekeringsmaatschappijen immers niet aan de vereisten die het HvJ in haar arresten Van Uden (c/-391/95) en Mietz (C-99/96) heeft voorgeschreven.

In casu ziet de rechtbank niet in in welke mate de gevraagde maatregel noodzakelijk is om de werking van een toekomstige beslissing over de grond van de zaak te waarborgen (Van Uden, r.o. 45). Wat N. B. I. in feite beoogt is dat deze rechtbank handeldend in kortgeding in de plaats treedt van de rechtbank die ten gronde nog moet oordelen. Dat is niet mogelijk. Verder is er geen enkele aanwijzing dat de beide Duitse verzekeringsmaatschappijen beschikken over vermogensbestanddelen die zich in de territoriale bevoegdheidssfeer van deze rechtbank bevinden, zodat de 'voorlopigheid' van de gevorderde maatregel niet voldoende vaststaat (Van Uden, r.o. 47).

De vordering is dan ook ongegrond.

Gelet op de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

#### **OM DEZE REDENEN:**

Wij, W. De Bus, rechter in de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Hasselt, zetelend als rechter in kort geding, de voorzitter van de rechtbank en de afdelingsvoorzitter wettelijk belet zijnde, rechtdoende op tegenspraak, na beraadslaging overeenkomstig de wet,

Verklaart de vordering van N. B. I. ontvankelijk maar ongegrond.

Veroordeelt N. B. I. BVBA tot betaling van de gedingkosten, deze in hare hoofde begroot op 1.434,68 euro dagvaardingskosten en in hoofde van AG H. I. V. & AKTIENGESELLSCHAFT W. P. V. begroot op 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad, zonder borgstelling en niettegenstaande ieder verhaal;

Deze beschikking werd uitgesproken in buitengewone openbare zitting van 2 juli 2015 door:

W. De Bus, rechter, de voorzitter wettelijk belet zijnde,  
C. Schoels, griffier.

